

Nu te lăsa înșelat

Nu te lăsa înșelat

Un soldat, scriindu-i mamei sale o relatare a unei experiențe groaznice într-una din luptele din Franța în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial, spunea: „Am trecut prin iad!”

Oare? Poate era iadul prezentat în ziar, dar cu siguranță nu era iadul descris în Biblie, pentru că Domnul Însuși spune că este imposibil să te întorci din acel loc de chin.

Vorbind despre iad, spre care se îndreaptă orice păcătos neiertat, El a spus: “Este întărită o prăpastie mare, astfel încât cei care vor să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi” (Luca 16:26).

Sunt mulți astăzi care fac aceasta, și anume să își ajusteze teologia prin ceea ce ei numesc: “Învățăturile lui Isus”, și totuși, ei sunt cei care obiectează cel mai puternic împotriva menționării ‘iadului’ în predici, deși este important și solemn faptul că Domnul Isus, Cel care știa cel mai multe despre el, a fost Cel care a dat cele mai clare învățături și cele mai serioase avertismente în legătură cu iadul.

Acum câțiva ani, Foote, editorul ziarului necreștin numit “Liber cugetător”, a făcut o remarcă pertinentă. El a spus:

“Dacă am crede în rai, ar trebui să credem și în iad, pentru că una este complementara celeilalte; dar alegem să nu credem în niciuna.”

Aceasta este sinceritate, dar să observăm că a nu crede în vreuna nu le anihilează pe niciuna.

Un tânăr ușuratic, care își dorea să manifeste o infidelitate ieftină, în timp ce probabil își înăbușea strigătele conștiinței lui vinovate, a strigat: “Unde este iadul?”. “Este chiar la sfârșitul drumului pe care mergi, prietene”, a venit răspunsul tăcut, dar neșovăitor. “Lată este poarta și largă este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care intră pe ea” (Matei 7:13), a spus Fiul lui Dumnezeu.

Dr. Mackay, scriitorul cărții “Har și Adevăr”, obișnuia să-și summarizeze predica în această frază epigramatică: “Există un iad pentru fiecare păcătos în afara lui Hristos, și un Hristos pentru fiecare păcătos afară din iad.” Ultima afirmație ar trebui să fie o veste bună pentru tine, dragul meu cititor nescel. “Pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8).

Auzind predica profesorului cunoscut, am putea gândi că Dumnezeu a regretat că L-a trimis pe Fiul Său în lume pentru a-i salva pe păcătoși; măcar dacă ar fi așteptat până astăzi, Rev. Dr. Downgrade l-ar fi putut spune că este nefolositor, că El ia prea în serios viziunea păcatului.

În războiul din secolul douăzeci, oamenii se ofereau pe ei înșiși drept “sacrificiu suprem” și, “murind în luptă”, obțineau astfel pașaportul către rai.

Ce cursă a diavolului! Ce rușine revoltătoare ca această înșelăciune culminantă a întregului război să fie purtată de oamenii noștri curajoși, care întâlnesc moartea și veșnicia pe câmpul de luptă, și așezată asupra lor în mod forțat de către aceia care ar fi trebuit să fie solii cuvântului “vrednic de încredere și demn de toată primirea, că Hristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși” (1 Timotei 1:15).

“Sacrificiul suprem” a fost deja oferit, și chiar mai mult, a fost și acceptat de Dumnezeu. “Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă” (Efeseni 5:2).

Prin lucrarea desăvârșită a lui Hristos la calvar, salvarea este acum la îndemână pentru fiecare păcătos de sub cer. “În nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4:12). Doar Hristos poate salva. Lucrarea mântuirii este numai a Lui, și “S-a sfârșit” (Ioan 19:30) declară că este o lucrare completă.

Nu există o “re-hotărâre a acestui sacrificiu”; sugestia aceasta este profană. “Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” (Evrei 10:14). “Nu mai este jertfă pentru păcat” (Evrei 10:18).

Într-o cuvântare rostită de Decanul din Sydney în urmă cu puțin timp, și răspândită public, el a afirmat că cei care au murit în luptă “își amestecau sângele cu sângele lui Hristos pentru salvarea lumii”! Oare ar putea blasfemia să meargă mai departe de atât?

Prin această afirmație, el îl dezonorează pe Hristos în două moduri. În primul rând, el indică faptul că moartea lui Hristos a fost în sine insuficientă pentru a desăvârși mântuirea oamenilor, iar în al doilea rând, el face sângele scump al lui Hristos egal cu sângele altor oameni.

Ce avertizare solemnă pentru el și pentru cei asemenea lui sunt aceste cuvinte: “De cât mai rea pedeapsă ... va fi socotit vrednic ... cel care a socotit necurat sângele legământului?” (Evrei 10:29). Un singur cuvânt din Scriptură, pe care acest om ar trebui să îl știe, este suficient pentru a expune falsitatea fatală a acestei afirmații:

“Un om nu va putea nicidecum să-l răscumpere pe fratele său, nici să-l dea lui Dumnezeu un preț de răscumpărare pentru el” (Psalmul 49:7).

Cum am putea noi să oferim ca sacrificiu lui Dumnezeu, chiar pentru noi sau pentru alții, o viață care și-a pierdut deja garanția pentru așa ceva din cauza păcatelor noastre? Păcatele noastre ne așază sub condamnarea morții, pedeapsa dreaptă a lui Dumnezeu. “Moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuț” (Romani 5:12). Dar ascultați vestea cea bună: “După cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, așa și Hristosul S-a adus o singură dată jertfă, ca să poarte păcatele multora” (Evrei 9:27).

Nu te lăsa înșelat, dragă cititorule, nu este mântuire în afara morții răscumpărătoare și atotsuficiente a lui Hristos.

Ia locul tău înaintea lui Dumnezeu ca păcătos, mărturisește-I vina și pocăiește-te, și este bucuria noastră să îți spunem, prin autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu:

“Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit” (Fapte 16:31).

Mesagerul evangheliei 1922, p. 61

clickbible.org